

Продовження казки «КОЛОБОК».
Написано автором на прохання онука
Тімура, 02.11.2018

Дід із бабою не знали,
Що утік їх колобок,
І спокійно готували
З трав духм'янений чайок...

Вже пора б і чаювати,
Колобочка треба взяти...
Дід і баба до вікна –
Колобочка там нема...

Вмить старенькі – шасть до двору,
Може впав він десь додолу?
Двір ретельно оглядали,
А самі й засумували...

Може він побіг гуляти,
Міг, маленький, заблукати...
Каже дід – дарма чекати,
Я піду його шукати...

Полям наш дідусь ступає
І на зайця натрапляє...
Запитав про колобка,
Відповідь була така:

«Колобочка я зустрів,
Та мене він обдурих:
Свою пісню заспівав
Та швидесенько тікав.»

Де тепер наш колобок
Теж не знав і сірий вовк.
Клацнув зубом він своїм:
«Як спіймаю, зразу з'їм!»

А ведмідь сказав отак:
«Колобок ваш – не простак!

Тільки він співають почне,
Так і знайте – утече!»

Дід пішов собі, та глядь –
Лис із лискою сидять...
В животі лисиці наче
Щось ворухиться і плаче...

Ухопив лисицю дід,
Надавив їй на живіт,
І із пащі хижака
Дістає він колобка!

Дід із бабою зраділи,
Покупали, обсушили...
Та не з'їли колобка,
Полюбили, як синка...

Від тих пір утрюх живуть,
Хліб і сіють, і жують...
Колобочок вправним став –
Помічник він старикам...

Олександр Штань